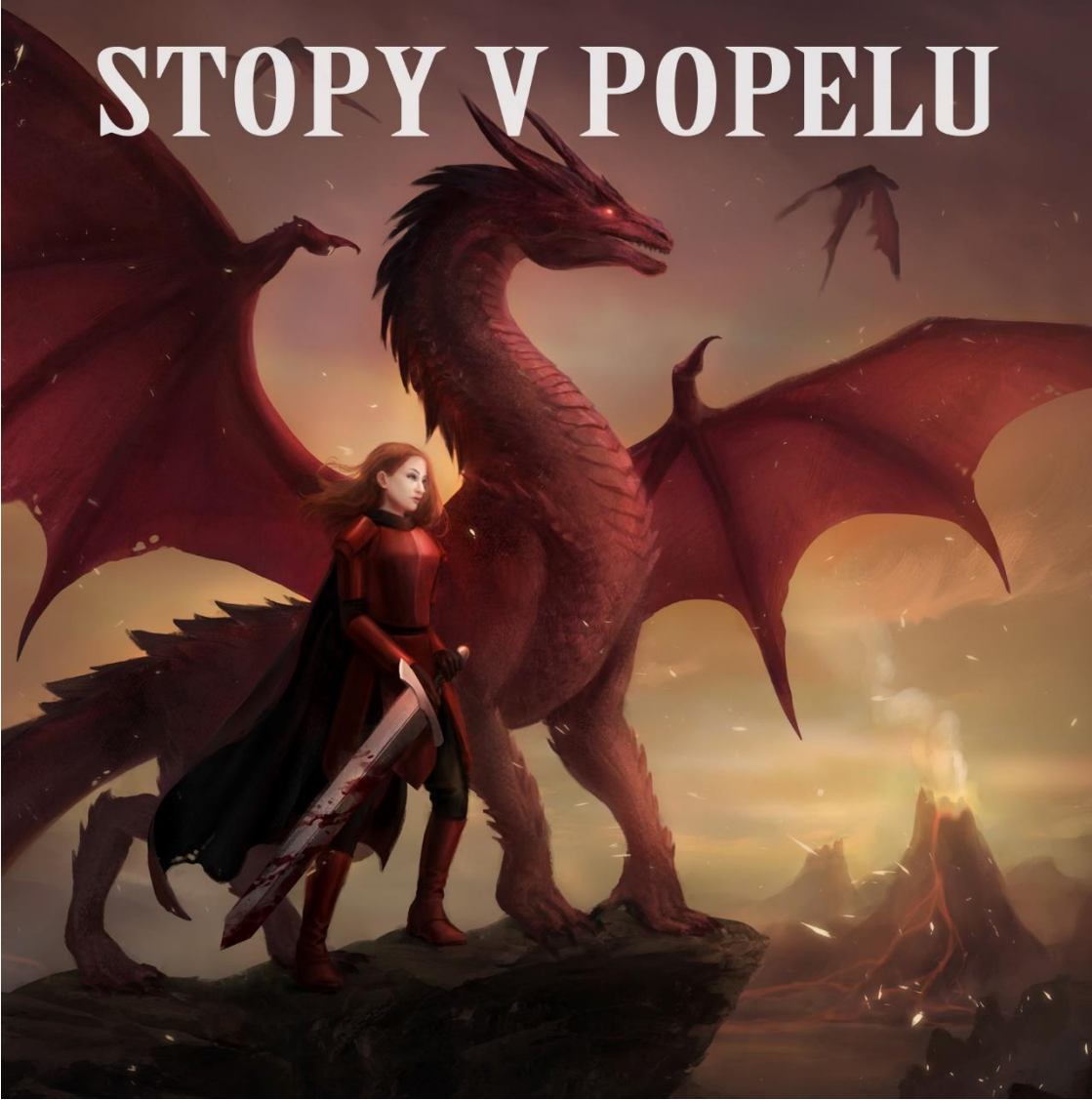

NIKOL HILDEGARD HVĚZDOVÁ

AURIOS A ANIGA

STOPY V POPELU

AURIOS A ANIGA

STOPY V POPELU

Nikol Hildegard Hvězdová

KAPITOLA 1.

Šedý, potemnělý soumrak pomalu zalévá celou krajinu. Poslední sluneční paprsky, které se zoufale snaží prodrat skrze tmavé oblaky, usínají a chladný vítr ohýbá již umírající stébla trávy. Po bahnité cestě, která protíná celou louku, se vrací domů mladá dívka a unaveně oddechuje. Lehce si odhrnula svoje neposlušné, čokoládově hnědé vlasy z čela a dál pokračovala navlhlou, blátivou stezkou přímo do své rodné vesnice zvané Elonor. Její jméno je Asmon a spolu se svým otcem a matkou žije na okraji vesnice, na úpatí Dračích Hor. Konečně se přibližuje k malému, prázdnému domku. Obešla menší stodolu a po pár krůčcích se ocitla před starými, oprýskanými dřevěnými dveřmi. Z malé kapsičky na šatech vytáhla chladný železný klíč, jímž pomalu otočila v zámku. Vešla do prázdné chodby. Zabouchnutí dveří byl poslední hlasitý zvuk a poté se po celém domě rozbučelo hrobové ticho. Její rodina odjela do města za obchodem, a tak dívka hospodařila v domku i na zahradě sama. Svým způsobem byla ráda. Nikdo jí neříkal, co, kdy a jak má vlastně dělat, a postarat se o sebe, se jevilo celkem jako jednoduchý úkol. Najednou ticho přerušilo kručení v žaludku. Dívka vyslechla volání k večeři a vydala se rovnou do kuchyně.

Po večeři se Asmon přemístila do svého pokoje. Vyběhla po rozvrzaných schodech nahoru a vešla dovnitř dveřmi, které byly přímo naproti schodům. Posadila se na postel. Opět ji zaujal pohled na vrcholky tajemných Dračích Hor. Pohlížela ven do temných,

podivných mračen a vzpomínky, které se pomalu draly na povrch, jí každým dnem připomínaly, že se něco pomalu, ale jistě mění. Její myšlenky naplněné slunečním svitem, smíchem a dětskou radostí ani zdánlivě neodpovídají skutečnosti, která se jí právě teď odehrává přímo před očima. Temno, chlad a strach. Četné přírodní pohromy zasahují celé pohoří již několik měsíců v řadě a sluneční paprsky je vidět stále vzácněji. Změny z nevysvětlitelné příčiny, jako by věštily ne příliš příznivý osud celé Annderie.

Znepokojená Asmon ale odvrátila oči od okna a natáhla ruku k malé svíčke, zdobící dřevěný noční stolek. Lehce prstem pohladila knot svíčky, který se poté rozsvítil teplým a příjemným světýlkem. Na okamžik se odpoutala od venkovního děsu a položila hlavu do polštáře. Znovu nechala své vzpomínky, aby se vynořily z oceánu zapomnění:

Nebe bylo jasně modré a ranní slunce zářilo na jemnou a zelenou travu. Asmon bylo tehdy deset let. Vyběhla za dům na rozkvetlou jarní louku. Běžela dál a dál až doprostřed louky. Svalila se do teplé a měkké trávy a zavřela oči. Nasávala vůni lučních květin a teplého jarního rána. Náhle ji ale vyrušil podivný a hlasitý zvuk. Ihned zbystrila. Když zaregistrovala, z jakého směru se zvuky ozývají, rozhodla se, že se vydá ke zdroji. Opatrně procházela poměrně vysokou trávou směrem k lesu. Nakonec došla až na konec louky k příkopu. Když to uviděla, okamžitě strnula, ale zároveň odtamtud chtěla rychle zmizet. Nemohla tomu uvěřit. V příkopu ležel zubožený dračí bůh. Měl fialovo rudě zbarvené a hladké šupiny, které splývaly v jednu lesklou plochu a také obrovská křídla. Dívka chtěla zmizet, co

nejdál to jen šlo, ale nemohla pohnout nohama, jako by ji nechtěly poslouchat. Hrud' měl probodnutou mečem a rána mířila přímo k jeho srdci. Jen tenký vlásek stál mezi jeho životem a smrtí. Dívka byla v rozpacích. Bála se, ale něco uvnitř jí nechtělo dovolit utéct. Svíralo se jí hrdlo, nahlas polkla a opatrně se začala přibližovat. „Neboj se. Neublížím ti,“ chlácholivě pronesla. Opatrně a pomalu přistupovala. Potichu a příkrčená, krůček po krůčku. Když byla na dosah, znovu zaváhala. Bylo to velké, trochu děsivé, přitom neuvěřitelně krásné a v tu chvíli ubohé stvoření. Nakonec jako by se probrala a uvědomila si nebezpečí, začala couvat. Když v tom se jejich pohled střetl. Uviděla téměř nepatrný, ale nepředstavitelně silný záblesk naděje v krásných a záhadných dračích očích. Nakonec se rozhodla, uklidnila se a z kapsy u šatů vyndala malou skleněnou lahvičku, naplněnou světloučce růžovou a jemně vonící kapalinou. Byl to jakýsi lék, odvar z kouzelných bylin a jediná kapička dokáže vyléčit téměř jakékoliv zranění. Vzácný elixír, který Asmon dostala od svého dědečka, než zemřel, který byl vysoce uznávaným šamanem a pomáhal bojovníkům v celé Annderii. Léč nosila téměř pořád u sebe. Kápla pár kapiček na krvácející a bolestivou ránu. Po pár vteřinách se rány začaly zacelovat a hojit. Dívka seděla a čekala. Byla nervózní. Stále rozmýšlela, jestli nemá raději utéct, správnou věc už přece vykonala. Ale zvědavost ji nepustila, chtěla vědět, co se bude dít a jak velký a silný bude ten tvor, až se vzchopí. Náhle drak pohnul ocasem. Dívka zbystrila a pomalu se postavila na nohy. Připravena k útěku, ale stále to chtěla vidět z blízka. Chvíli se nic nedělo a potom se tvor prudkým pohybem postavil na mohutné tlapy a rozevřel svá

mocná, nevidaná, hedvábná křídla. Asmon zírala s vykulenýma očima. Užasle pozorovala tu velkolepost. Krásného rudo fialového draka, jehož křídla tančila ve větru. Tváří v tvář bohu ohně. Od nozder po celém krku až ke křídlům, se vinuly temně černé ostny a na hlavě se tyčily dva béžové, lesklé rohy. A přesně na to čekala. Silné a nebezpečně úchvatné stvoření stálo před ní a koukalo jí přímo do očí. Asmon nehybně stála a nevěděla, jak se má zachovat. Stále si tvora prohlížela. Po chvilce pohnula nohou a chtěla se ještě kousek přiblížit. Pomalu natahovala ruku a chtěla se dotknout jeho hlavy. Pomalu se přibližovala. Cítila horko okolo nozder. Drak stál v klidu, pozoroval malé a odvážné dítě, které mu zachránilo život. Když se nakonec malé děvčátko dotklo svou roztřesenou rukou rudého čela, nečekalo, že bude mít tak teplý povrch těla. Tvor přátelsky, vděčně zíral a nehýbal se. Dívka se usmála a stáhla svou ruku dolů. Najednou tvor přešlápl a naklonil hlavu doleva, jako pes. Vypadalo to vtípně a dítě se ještě víc zazubilo. Drak udělal pár ladných kroků v před a zastavil se tak, aby Asmon stála čelem k jeho hřbetu. Tvor ji chvíli pozoroval a čekal. Pak si uvědomil, že dítě si ještě není vědomo svého osudu. Přikrčil se a pohodil hlavou tak, že to vypadalo jako by chtěl, aby nasedla na jeho hřbet. Dívka to nakonec pochopila, ale nevěřila tomu. Měla strach, ale zároveň nic nechtěla víc. Skoro po minutě zírání se konečně rozhodla pro dobrodružství.

Vyšplhala na hřbet, usadila se mezi obrovská křídla a chytila se nejbližšího ostnu. Povrch jeho těla byl hřejivý až skoro páčil, ale zároveň byl kluzký a hladký. Voněl jako rozpálené kamení. Sedělo se jí pohodlně, ale i při menším pohybu bylo těžké udržet rovnováhu na

takovém klouzavém povrchu. Dívka znovu zaváhala a řekla si, že by přece jen měla jít radši domů, ale vtom tvor znovu rozevřel svá majestátná křídla. Sklonil hlavu a tlapami se silně odrazil od země. Asmon vykřikla a zavravorala. Snažila se držet co nejpevněji, ale nebyl to zrovna jednoduchý úkol. Drak se vznesl do vzduchu. Dívka se snažila balancovat, ale bylo to těžší, než se zdálo. Stále se klouzala ze strany na stranu celá vyděšená a přála si být dole, na zemi, mít pevnou půdu pod nohama. Drak se snažil brát ohledy na to, že má na hřbetě malé a nezkušené dítě, ale na to, aby se takový velký tvor udržel ve vzduchu, a ještě k tomu stoupal výš, je potřeba síla a pohyb. Když se podívala dolů, hned se jí zatočila hlava. Chytila se, jak nejvíc mohla, rukama, nohama, zavřela oči a strachem se rozplakala. Vyletěli až nad mraky a tvor se snažil dítě uklidnit. Už přestal pohybovat křídly, jen je roztáhl do stran a plachtil v klidném bezvětří. Dítě pomalu otevřelo oči. Pod sebou uvidělo měkké a čisté peřiny. Voňavý chladivý vzduch jí narážel do tváře a když koukala na všechny ty oblaky, úžas, krása a svoboda jí už nedovolily se bát. Konečně se uklidnila, uvolnila a celou situaci si začala užívat. Drak pomalu zase začal pohybovat křídly, postupně a opatrně, aby mělo děvče čas soustředit se na pohyb a udržovat rovnováhu. Opět stoupali výš a výš. Asmon už byla jistější a vše se zdálo snazší. Bylo to jako krásný a napínavý sen.

Po chvilce přiletěli k opravdu velkému oblaku a zdálo se jako by na něm tvor chtěl přistát. A on opravdu přistál. Bylo to zvláštní, jako by jeho tlapy byly kousek ponořené do bílého, mlžného moře, ale nepropadl se dolů. Asmon nevěděla, jestli může seskočit. Co když se propadne ona? Nakonec se drak přikrčil, a tak se rozhodla, že mu

bude důvěřovat, seskočila z rudého hřbetu a velmi překvapeně se rozhlížela kolem sebe. Stříbrný mrak se rozléhal do dálky. Bylo tu trochu chladno, ale to vůbec nevnímala.

„Vítej v Zemi Oblaků,“ ozval se jemný a melodický hlas. Asmon se otočila a udiveně se podívala za sebe. Hypnotizovala tvora pohledem a čekala, zda ještě něco řekne nebo se jí to jen zdálo.

„Ty umíš mluvit?“ nakonec pronesla do ticha, když se nic nedělo.

„Země Oblaků byla stvořena bohyní Anigou právě za tímto účelem. Aby se navzájem v bezpečí mohly dorozumívat bytosti, jejichž řeči jsou dole nesrozumitelné,“ říká tvor laskavě. Jeho hlas byl zvláštní. Jemný a ženský. „Máš nějaké jméno? Moje je Asmon,“ snaží se dítěto spřátelit.

„Jistě, jmenuji se Fynifa,“ říká trochu váhavě. Dívka má plnou pusku otázek, ale bojí se zeptat. Čeká, zda promluví Fynifa, to ona jí sem přece unesla. Fynifa na ni chvíli upřeně zírá, a pak promluví: „Proč jsi mi pomohla?“

Asmon její otázka zaskočila. „Já – vlastně ani nevím,“ koktala zmateně. Koukali na sebe a znovu celou oblast zalilo ticho.

„I když jsi jen malé dítě, jsem ti velice vděčná a stále mám povinnost tě odměnit,“ řekne Fynifa rozhodně, otočí se a kráčí kamsi oblakem dál. Dívka udiveně valí oči a následuje Fynifu. Obrovský mrak vypadal jako zasněžená širá pláň a vůbec nechápala kam jdou. Nikde nic nebylo. Potom se Fynifa zastavila a sklonila hlavu. Z nozder vyfoukla obláček dýmu, kousek oblaku se rozplynul a objevily se schody dolů. Fynifa vešla a Asmon chvíli nevěřičně koukala, celou situací byla pochopitelně stále silně zaskočená. Šla

pomalu za Fynifou, tmavou a nehezkou uličkou. Byla dlouhá a chladná a když se ohlédla, uviděla, jak vchod znovu ukrývá bílý chuchvalec. Po chvíli už neviděla skoro nic. „Počkej tady,“ zazněl Fynifin hlas ze tmy. Asmon tedy čekala a poslouchala, jak velké tlapy našlapují na hladkou podlahu. Přes celou halu najednou zahřměl děsivý zvuk a z obrovské dračí tlamy zuřily mocné plameny. Všechny pochodně na zdech se rozhořely, Fynifa stála a koukala na ozdobný a vysoký zlatý strop. Poté se otočila k malé dívce, která už nevěděla, co všechno ji dnes ještě může překvapit. Na podlaze byl namalován jakýsi ornament a všude na stěnách visely ozdobné, krásné zbraně. Byla to opravdu obrovská místnost připomínající arénu, pozlacená a tajemná. „Pojď sem za mnou,“ pobídla ji Fynifa. Asmon šla, na nic se neptala a čekala, co se bude dít. „Zachránila jsi mi život a jako odměnu ti dám svou sílu.“ Děvče nechápavě koukalo a dál poslouchalo. „Někteří lidé nás vnímají jako zbraně a zdroj síly, jsou to lovci draků, kteří získávají naši sílu tím, že nás zabíjí. Ale skutečný význam naší existence nespočívá v destrukci. Naše elementární schopnosti jsou důležité pro celý svět. Udržují tak přírodní harmonii. Bez těchto sil by svět nemohl existovat tak, jak ho známe. Proto je třeba proti lovcům bojovat a bránit zneužívání těchto sil. A kontaktem se mnou ses zavázala osudu dračího bojovníka. Prokázala jsi odvahu, sílu a čistotu duše. A teď musíš splnit Auriovu vůli stejně jako já,“ řekla a potom se na chvíli odmlčela. Otočila se, odcházela na stranu a přitom pokračovala: „Stoupni si doprostřed Auriova Slunce.“ Asmon netušila, co to je, ale pak si všimla, jak Fynifa upřeně hledí na ornament na podlaze. Dívka tedy šla a udělala to, co

jí Fynifa řekla. „Aurios je mocný vládce, světelný drak Slunce, který obětoval svůj život a proměnil se v blízkou hvězdu. Jeho síla již nemůže být zneužita a my všichni nyní plníme jeho vůli. Každý, kdo je hoden bojovat za existenci světa, bude odměněn dračí silou. Bude odměněn, ale stejně tak zavázán. Naplním Auriovo slunce svou silou, tedy zapálím tento ornament na podlaze a Auriova duše se postará o zbytek. Potom to bude už jen na tobě. Zkrotit sílu a naučit se ji ovládat. A pamatuj si. Vše je v tvojí mysli. Síla je ve tvé mysli a bude se chovat podle toho, jak dokážeš ovládat vlastní myšlenky,“ radila Fynifa. Asmon celá pomatená se snažila vstřebat informace, kterým sama nemohla uvěřit. A než se stačila na cokoliv zeptat podlaha kolem ní vzplála. Fynifa všechno upřeně pozorovala a soustředila se. Nikdy předtím to nedělala a měla trochu strach, že to malé dítě nezvládne. Věděla, že ohnivá síla je jedna z nejsilnější a její přijímání může být nebezpečné. Svou nejistotu se ale snažila nedávat najevo. Kdyby si toho Asmon všimla, mohla by zpanikařit a všechno by mohlo skončit hůř. Asmon začalo být horko. Všechno okolo ní hořelo a nevěděla, co má dělat. Plameny se ale postupně začaly uklidňovat a pomalu slábnout až nakonec zmizely. Vzduch byl plný napětí a ticha. Fynifa zavřela oči a v duchu promlouvala k Auriovi, ať je k dítěti milosrdný.

„Asi to máte rozbitý,“ promluvil dítě a udělalo krok vpřed. Jen došlápla na zem, její noha se rozhořela. Okamžitě zpanikařila a začala křičet.

„Soustřeď se na své myšlenky a ovládej představy. Nenech se zmást ani strachem, ani bolestí!“ Asmon kopala nohou do vzduchu, ale to ničemu nepomáhalo. Čím víc sebou házela, tím víc vše kolem hořelo.

Její kůže hořela. Zdálo se, že se snad brzy promění v popel. Fynifa stále opakovala svá slova. Důrazněji a důrazněji. Dívka se zmítala v bolestech a zdálo se, že přestává vnímat. Fynifa pomalu uvěřila tomu, že dítě svůj boj prohraje. Když v tom vše uhaslo a Asmon s neskutečnou úlevou upadla k zemi. Fynifa přispěchala k ní a svou hlavou ji postrčila. Asmon ucítila horký dech na své ruce a otevřela oči. „Představila jsem si to. Představila jsem si, jak oheň usíná uvnitř mě a potom jsem usnula i já.“

„Velmi správně. Teď ale ještě není čas na odpočinek. Přichází další zkouška, která už ale nebude bolestivá, neměj strach,“ snaží se ji uklidnit. „Musíme zjistit, jaká zbraň a jaké bojové umění ti náleží, v čem vyniknou tvé schopnosti.“

„A jak poznám svou zbraň? Neumím bojovat,“ snaží se dítě komunikovat. Drak jí ale již neodpoví a odchází na stranu, k velkému zdobenému stolu. Asmon ji opět následuje. Stůl byl pokryt různými zbraněmi a předměty. Meče, dýky, dokonce i biče nebo vějíře a knihy. Velká kniha s koženým obalem ji velmi zaujala. Byla sice stará a trochu potrháná, ale zajímalo ji, co se uvnitř vlastně píše. Když se k ní ale přiblížila a chtěla se jí dotknout, prudce se zavřela. Po neúspěchu tedy vzala luk a šíp. Nic se nedělo. Tak se tedy otočila do prostoru, zamířila na figurínu naproti, ale když chtěla vystřelit, tětiva praskla. Nyní pochopila, jak pozná své předpoklady. Poté se jí zalíbil obrovský a těžký obouruční meč, který byl větší než ona sama. Držela ho pevně a táhla ho ze stolu dolů, ani ho nedokázala zvednout a čepel udeřila o zem. A v tom okamžiku se celé ostří rozhořelo. Rozzářily se jí oči, když uviděla svou výjimečnost, a následujících několik let

Asmon tvrdě trénovala, aby byla schopna pomáhat a bojovat za dračí existenci. Aby byla schopna plnit Auriovu vůli.

KAPITOLA 2.

Náhle Asmon ze vzpomínek vyrušil zvuk klepání na dveře. Doběhla ke dveřím, otevřela je a za nimi stála postarší paní. Pozdravila a ve tváři měla ustaraný výraz. „Mohu na chvíli dál?“

„Jasně, pojď dál, teti,“ odpoví Asmon stařence. Paní Nolierová žije přímo naproti, jako malou ji často hlídávala, a tak ji bere skoro jako vlastní tetu. Šly do kuchyně ke stolu. Tetička se posadila a Asmon šla postavit vodu na čaj.

„Vypadáš ustaraně. Co se děje?“ začne dívka konverzaci.

„Ano, musím se tě zeptat. Vzpomínáš si na Kyrga?“

„Tak o něm jsem už dlouho neslyšela. Jistě že si na něho pamatuju. Byl to můj první učitel a všechny základy boje mě naučil on,“ odpovídala dívka, zatímco nabírala hrstku směsi bylinek.

„Byl to opravdu skvělý učitel. Škoda jen, že odešel dřív, než jsme stačili v učení pokročit. Pamatuju si, že odešel k Elitní annderské jednotce,“ komentovala nahlas svůj myšlenkový pochod. Asmon se chvíli zamyslela a vzpomněla si i na Calina, na jejího druhého učitele. Trochu se zadrhla a zazmatkovala. Ale nechtěla upadnout do smutku, a tak se vzpomínky na něj snažila v hlavě umlátit. „Kyrg se prý nedávno vrátil zpět do Rohkeus. Celé město ho přivítalo zpět velkou oslavou. Ale choval se podivně. Dalo by se říct, že až podezřele. Říkají to lidé, kteří přežili, protože město během té noci někdo spálil na prach.“

Asmon se zarazila. „A ty si myslíš, že s tím má něco společného?“

„To opravdu nevím, netuším. Asmon, já si dělám starosti. Nerozumím tomu, co se tady poslední dobou děje. Kyrgovi jsme všichni důvěřovali, nechce se mi věřit, že by něco takového udělal, a navíc ve svém rodném městě,“ řekla paní Nolierová se starostí v očích. Asmon jen mlčela a přemýšlela, co se asi mohlo stát, když vtom ji z přemýšlení vyrušil zvuk vařící se vody. Opatrně zalila šálky a celá místnost se naplnila příjemnou vůní. Uchopila je za křehká porcelánová ucha a odnesla ke stolu. Posadila se a pokračovala: „Ahmafara? Vzpomínám si i na něj. Ten se nikde neukázal?“

„Neobjevil se tu dobrých pár let. Ale nejspíš Kyrgovi pomáhal při práci u Elitní jednotky. Dračí přítel zůstává vždy po boku.“

„Mohu se pokusit najít aspoň jeho, zeptat se. Ať už jde o cokoliv.“

„Ne, měla bys zůstat doma Asmon. Nevycházej vůbec ven pokud to bude možné. Poslechni mě. Všichni uvnitř víme, že se blíží něco zlého. A to, co se stalo v Rohkeus, není dobré znamení. Musíš být opatrná.“

Potom, co dopily čaj, Asmon vyprovodila paní Nolierovou ke dveřím. Rozloučily se a Asmon se vydala zpět do svého pokoje. Hlavou jí běžela spousta otázek, ale nikdo na ně nedokázal odpovědět. Všechno jsou jen pouhé spekulace. Asmon byla moc zmatená na to, aby byla schopná nad tím dál racionálně uvažovat. Navíc neznala žádná důležitá fakta, a tak se rozhodla, že pro dnešek bude lepší zalehnout do postele a už se tím dál nezabývat. I když nemyslet na to, bylo skutečně těžké. Jedno ale věděla jistě. Někdo jednoznačně narušil rovnováhu světa.

Asmon se posadila k zrcadlu a začala si pročesávat své husté, jemné vlasy. Její myšlenky se konečně přeměrovaly k něčemu jinému, když v tom ji vyrušil hlasitý zvuk. Jako kdyby spadlo něco opravdu těžkého na zahradě. Venku se již setmělo a tma svým černým šálem zahalila vše, co ještě před pár okamžiky bylo na dohled. Asmon zpozorněla. Její pokoj osvětlovalo jen slaboučké světlíčko zapálené svíčky. Vstala z vratké dřevěné stoličky, která nepříjemně zaskřípala a pomalu nakoukla do chodby. Všechny schody byly zality temnotou. Asmon vzala z parapetu u okna kovový svícínek a svým dechem zapálila tenké svíčky. Opatrně se vydala ze schodů směrem ke dveřím. Při každém došlápnutí, schody hlasitě zavržaly. Konečně došla ke dveřím, otevřela je a vběhla do zahrady. Když vtom uviděla, jak stodola naříká ve spárech zuřivých plamenů ničivého ohně, který doslova požíral stavení. Asmon se vyděsila. Upustila svícen na zem a úplně strnula. Všimla si, jak po celé vesnici v náhodných místech vznikají další požáry a začíná se rozeznávat zoufalý křik vyděšených lidí. Až z úplné dálky, vrískot bolesti a strachu. Nikdo nemohl utéct a všichni zůstali uvězněni v pekle. Byla to sotva půl hodina od návštěvy paní Nolierové. Ale nemohla se dostat směrem k jejímu domu. Začala křičet a volat ji, ale v tom sžíravém zvuku utrpení se nedal rozeznat žádný hlas ani slova. Nakonec si uvědomila, že je jediná, kdo má sílu na to, aby požárům zabránil. Natáhla pravou ruku před sebe, dlaní nahoru, a levou namířila vzhůru k nebi. Pomalými a přesnými pohyby rukou se snažila uklidnit ničivé plameny. Zuřivý boj ohně byl však vyčerpávající. Snažila se vytrvat, soustředit se, ale její síla už byla slabá. Tak agresivní a silný požár je rozhodně způsoben dračí silou,

což Asmon zneklidnilo ještě víc. Odvážná dívka ale byla bez šance. Kdo něco takového proboha vytvořil? Upadla na zem vyčerpaná a vyděšená, když poté zaslechla vrčení a štěkání z poza ohně. Co nejrychleji mohla, se doplazila ke vchodovým dveřím a chytila se kliky. S její pomocí se dostala zpět na nohy a utíkala děsivou chodbou po schodech nahoru do pokoje. Zakopla o práh a svalila se na zem. Po břiše doklouzala až pod postel, kde se její ruce zarazily o jakýsi pevný předmět. Byla to menší pozlacená truhla. Asmon ji rychle uchopila za chladný okraj a spolu s ní se vyškrábala z pod postele. Otevřela ji, vyndala svou lahvičku s elixírem a výstroj. Poté ještě jednou natáhla ruku pod postel. Stále se nervózně ohlížela ke dveřím, odkud se začaly ozývat skřípající zvuky, ale Asmon rukou hrabala do prázdna. Když vtom uslyšela, jak se cosi škrábe po schodech nahoru. Nebezpečné vrčení se valilo až do pokoje. Ostré drápy, zarývající se do starých dřevěných schodů, se nebezpečně přibližovaly, ale Asmon stále zoufale hrabala rukou pod postelí. Konečně nahmatala studenou rukojeť svého obrovského nablýskaného meče, zvedla se a po kolenech couvala ode dveří. Vrčení a děsivé skřeky Asmon nesnesitelně pronikaly ušima, jako by se jí zarývaly až do mozku. Třeštila jí z toho hlava. Vedle sebe měla věci, které vyndala z truhly. Popadla je a běžela k oknu. Otevřela ho, a ještě jednou se otočila ke dveřím. Vtom se její pohled střetl s krvavýma, rudýma očima šílené bestie. Asmon se sevřelo srdce.

Náhle se místnost začala plnit hustým dýmem. Asmon nic neviděla, nemohla dýchat, obkličovalo ji nesnesitelné horko a podivná zrůda pohybující se kdekoliv po pokoji. Začala podléhat

strachu. Nemohla se hnout, ale v posledních vteřinách, když ucítila nepříjemný dotek ostrých drápů na zádech, se vzpamatovala a rychle proskočila oknem. Svalila se z výšky do mokré a chladné trávy. V rukách stále pevně držela meč a obsah truhly. Už se víc neohlížela a zběsile utíkala lesem. Snažila se co nejvíc kličkovat, aby zmizela z dohledu. Šlo o čas. Dobře věděla, že se děje to samé, co v Rohkeus, a jestli Kyrg zmizel, nebude to náhoda. Celá vyčerpaná se pokusila uklidnit, opřela se o strom a snažila se vydýchat. Rychle se převlékla do své lehké kožené výstroje a své šaty spálila, aby zahladila stopy. Sedla si do studené trávy a nervózně se snažila chvíli si odpočinout. Na chvilku zavřela oči a důvěřovala jiným smyslům. Poté zaslechla kroky. Kroky velkého zvířete. Možná koně? Nebo spíše draka. Byla v pozoru a čekala, kdo ji překvapí. Z křoví na ni vykoukla velká, známá, fialová tvář. „Ach bože! Ani nevíš, jak jsem ráda, že tě vidím. Musíme okamžitě zmizet!“ naléhá Asmon. Fynifa jen souhlasně pohodila hlavou a Asmon se ladným skokem vyšvihla na hřbet. Jednou rukou se držela a v druhé pevně svírala obrovský meč. Bylo tam příliš mnoho větví a stromů, a Fynifa tak nemohla vzlétnout. Rychlejším krokem se tedy vydala směrem odkud přišla. Asmon se stále ohlížela a byla ve střehu. A když se opět rozezněly vzduchem nepříjemné vrčivé zvuky, Fynifa přidala do kroku. Asmon se rozhlíží a poslouchá. „Je jich tu moc, musíme hned nahoru!“ naléhá. Fynifa to ví a snaží se běžet co nejrychleji. A vtom zprava vyskočil vlk. Byl obrovský, černý a žluté děsivé oči hypnotizovaly svou kořist. Velké a ostré zuby vyplňovaly jeho tlamu, od které tekla odporná pěna. Toto rozhodně nebyli obyčejní vlci. Asmon ho zpozorovala

periferním viděním, a když si všimla, jak letí vzduchem a zuby míří přímo na její hlavu, včas zareagovala a odrazila ho mečem. Vlk po vyhlídkovém letu dopadl na druhou stranu zarostlé cesty s hlubokou řeznou ránou v hrudníku. Před nimi, přímo na mýtince, na kterou mířily, se objevili další vlci. Fynifa nabrala na rychlosti a její výraz v očích mluvil za všechno. Konečně se silně odrazila zadními tlapami do vzduchu a celou mýtinu pod sebou zalila ohněm.

Asmon zadýchaně vstřebávala celou nepříjemnou situaci. Z výšky byla vidět celá hořící vesnice. Byl slyšet nárek a pláč. Křik a strach. Spálené domy i těla, roztrhaná zvířata na kusy od krvelačných bestií. Její domov se proměnil v peklo. Fynifa soucitně pohlédla na ještě hořící trosky a poté změnila směr letu nahoru, vysoko do Země Oblaků, aby mohla sdělit Asmon všechny důležité informace, které prozatím věděla. Noční obloha byla jasná, ale temná. Tak chladná a Asmon už nezvládala držet svůj smutek v sobě, i když se o to stále snažila. Najednou si uvědomila, jak opět selhala. Utekla z boje, aby si zachránila vlastní kůži a nechala všechny ostatní bezbranné lidi napospas smrti. Nebezpečí, které zřejmě vzniklo díky jejím schopnostem. Ihned, co si to uvědomila, začala na Fynifu naléhat, aby se vrátily zpět. Fynifa ale věděla, že i přesto je záchrana Asmon přednější.

Když už se začaly přibližovat k velkému mraku, který jako jediný v noci zářil příjemným a uklidňujícím, ne moc silným světlem, si Asmon utřela slzy a připravovala svou mysl na následný příjem důležitých informací. Fynifa letěla ještě výš a poté zabočila doleva a lehce přistála. Nahoře ji čekalo překvapení. Stál tam další drak

a vypadal jako by na ně čekal. Byl o dost větší než Fynifa. Jeho tělo bylo pokryto hrubými a pevnými, velkými, černými šupinami, od kterých se odráželo jemné světlo. Na přední straně krku a břicha, rostly husté, dlouhé a jemné bílé chlupy a na hlavě čněly dva spirálovité ledové rohy. Jeho oči byly nebesky modré, ale chladné a nemilosrdné. Působil pyšně a arogantně. „Inereo, omlouvám se za to zpoždění,“ promluvila Fynifa. Inereo ji probodl pohledem a Fynifa znervózněla: „To je Asmon. Přišla jsem pozdě, Elonor už napadl Od...“

„Tvoje výmluvy mě nezajímají!“ zahřměl hluboký a temný hlas, kterým ji přerušil.

Asmon stála a čekala, co se bude dít. Neměla náladu na otrávené řeči neznámého. Fynifa sklonila hlavu a civěla do země. Asmon viděla, že je Fynifa vystrašená a nervózní, ale místo smutku se jí začal zmocňovat vztek. „Výmluvy? Můj domov shořel na prach. Desítky lidí jsou mrtvé nebo rovnou roztrhané na kusy. Jestli jsi tomu mohl zabránit, měl jsi to udělat!“ rozkřikla se.

Inereo byl překvapený její odvahou. Vrhla na ni vražedný pohled a pomalými, sebevědomými kroky se k ní přibližoval. Asmon ani na chvíli nepochybovala o svých slovech a odvážně čelila jeho pronikavým a chladným očím.

„Nebýt takových, jako jsi ty, nic by se nedělo!“ zasípal nepřijemným hlasem a Asmon ofoukl mrazivý dech. Na chvíli se zarazila.

„Fynifo. Řekni mi konečně, o co sakra jde,“ pokračovala po odmlčení.

Fynifa se na ni podívala a potom se otočila k Inereovi. „Dovoluješ si zpochybňovat Auria? Sám dobře víš, že kdyby nebyli, Odios, by se zmocnil síly jinak,“ snažila se vzdorovat.

Inereo se ušklíbl. „Mou sílu by nikdy nezískal. Na to by mě totiž musel – zabít. Zase by dělali problémy ti slabí. Jako ty!“ vysmíval se nepřijemně.

„V tom případě nechápu, proč s námi ztrácíš čas. Když námi tak pohrdáš,“ odpověděla rozvážně a klidně. Inerea její klidná odpověď trochu zaskočila.

„Protože chci přežít. Jestli Odios bude dál sílit, nebude mu brzy moci čelit nikdo,“ odpověděl nakonec mírně.

Asmon netrpělivě čekala, až jí konečně někdo vysvětlí, co se děje. „Kdo je Odios?“ zeptala se nakonec, když nikdo nic neříkal.

„Odios, odporná zrůda, která se usídlila někde v horách. Nejspíš v jeskyni pod Bílým Vrchem,“ začal promlouvat Inereo se záští v hlase.

„Moc o něm nevíme, ale pár důležitých informací máme. Například to, že za dnešním útokem na vesnici, stál rozhodně on,“ zdůrazňovala ještě jednou Inereovi Fynifa. Inereo poté odvrátil pohled a přemýšlel, mezitím Fynifa pokračovala: „Jeho cílem jsi byla ty. Před pár dny zaútočil i na Rohkeus a unesl Kyrga.“

„Ano, slyšela jsem o jeho zmizení. Takže takhle to tedy bylo,“ přikývla Asmon a dál poslouchala.

„Nebyl to první útok, při kterém unesli dračího bojovníka a všechno ostatní spálili. V okolí Dračích Hor jich už bylo několik.“

„A co je s Kyrgem? Můžeme ho zachránit?“

„Pochybují. Touto dobou je už nejspíš po smrti.“

Asmon sklonila hlavu. „Tomu nevěřím,“ odvětila. Vzpomněla si na těch pár okamžiků, které spolu strávili. Naučil ji spoustu užitečných věcí a celkově to byl úžasný, silný, odvážný člověk a bojovník. Také ji děsilo to, že on, neobyčejně silný a úspěšný válečník Elitní Annderské jednotky je mrtvý a ona, malá holka ani zdaleka ne tak dobrá, je stále naživu. „A o co tomu Odiovi, nebo jak se to jmenuje, vlastně jde?“ pokračuje nakonec v otázkách.

„Jelikož unáší dračí bojovníky a sám dračí moc ovládá, znamená to jednoduše to, že z nich vysává dračí sílu. A to bez smrti bojovníka nejde. Když se uvolní duše od těla, uvolní se i síla,“ vysvětluje Fynifa.

Asmon chvíli přemýšlí a poté řekne: „Já myslím, že jsem Odia viděla.“

Inereo zbystrí a otočí se k ní. „Viděla?“ pochybuje.

„Ano, ne moc zřetelně, ale jsem si jistá, že to byl on,“ stála si za svým Asmon.

„No a jak vypadal?“ ptá se posměšně.

„Byl velký, vypadal jako vlkodlak, nejspíš šedá srst. Nebylo snadné to vnímat, všude byl kouř a zmatek. Pamatuju si hlavně to, že chodil vzpřímeně po dvou, měl psí hlavu a rudé, šílené oči.“

Inerea zaskočilo, že podle těchto informací nejspíš mluví pravdu. Fynifa také koukala udiveně. Potom Inereo řekl nezvykle klidně: „Má schopnosti, kterými působí na tvou mysl a svou oběť dokáže paralyzovat vyvoláním v ní silného pocitu strachu. Jsou to nejspíše schopnosti ukradené taivaským drakům.“

Asmon neví, co by měla odpovědět, a Inereo pokračuje: „Jestli jsi zvládla tomuto odolat a čelit, nejspíš nebudeš tak slabá a marná, jak jsem si myslel?“ a podíval se na ni s překvapením. Fynifa byla ráda, že ji nakonec přijal, a doufala, že nebude vytvářet další rozepře.

„Nesnáším, když někdo nechodí včas,“ pronese Inereo znovu našťavaně. Asmon už zase chtěla utrousit nějakou nevlídnou poznámku, ale Fynifa našťestí byla rychlejší: „Vždyť víš, že je Onnekas nedochvilný.“

Inereo jen nervózně zavrčí a Asmon ihned reaguje otázkami. „Onnekas? Kdo je to? My na někoho ještě čekáme?“

„Ano,“ odpovídá Fynifa, protože Inereo není schopný slov. „Onnekas je náš přítel a v Rohkeus je ještě jeden dračí bojovník, o kterém nejspíš Odios ani nevěděl. Jmenuje se Arkki. Přijdou spolu,“ pokračuje.

„No jo. Lehkomyslněj Onnekas a ta slepice Arkki,“ rozčiluje se znovu Inereo. Asmon nějak došla slova, a tak jen potichu vyčkávala příchodu dalších dvou, prozatím neznámých.

Najednou se v dálce objeví modravý, rychle se přibližující flek. Modrý drak se zářivě bílou vlající hřívou, majestátný a mrštný. Kolem jasně žlutých očí má černý pruh a na čele má několik modrých rohů s tupým koncem. Je hodně štíhlý a zesponu krku až po konec ocasu má pruh bílých šupin, na rozdíl od zbytku těla, který je pokryt nebesky modrými a hladkými. S mladou dívkou na svém hřbetě, se už chystají na přistání. Inereo opět znervózňuje dvojici svým pronikavým a nepříjemným pohledem. Onnekas se před ním zastaví

a složí svá křídla, která jsou tvořena žíněmi, postupně zesvětlujícími se, až do úplně bílé.

„Pardon, šéfe,“ řekne s lehkostí a sarkasmem Onnekas, když uviděl ten jeho výraz. Dívka hodí svými dlouhými, blondátými vlasy a ladným skokem opustí Onnekasův hřbet. Na sobě má světlé a lehké šaty stažené opaskem s kapsami a z jedné vyčnívá kus staré knihy. Pomalu se nakloní k Onnekasovi a šeptem, který ale všichni dobře slyší, se zeptá: „To je ten – Inereo?“ Než stihne kdokoliv cokoliv říct, Inereo se rozkřikne.

„Jo. Je to on,“ řekne Arkki pitomým tónem.

Onnekas se trochu poušklíbne a pak začne s klidem. „Ale, tak to tak nehroť. Bylo to jen pár minut.“

„Pár minut může být a bylo rozhodujících,“ řekl chladně a musel se opravdu hodně držet, aby je oba neuzemnil svými čelistmi. Asmon byla chováním dvojice rozrušena a docela znechucena, avšak se nezmohla na slovo.

„Dobře, omlouvám se. Mě vždycky fascinovala ta tvoje melancholická povaha. U paloiských draků to není zrovna obvyklý.“

Fynifa se na něj jen na chvíli podívala, ale on už směřoval pohled k Inereovi: „Zato ty jsi ukázkovej Lumian. Věčně nabručenej prudeš, co...“

„A ty nevíš, kdy zavřít hubu,“ přerušil ho ihned Inereo. Arkki se vši silou snažila zadržet smích. Onnekas do ní našťavaně strčil a Arkki vyprskla. Asmon jejich nevhodné chování radši ignorovala a začala vážně: „Inereo, proč jsme se sešli? Máš nějaké konkrétní plány?“

„Ty budeš Asmon, že ano? Fynifa mi o tobě říkala,“ promluví Onnekas namísto Inerea. Asmon se na něho podívá a poté lehkým náznakem přikývne. Najednou Arkki vykročí směrem k ní, usmívá se a natahuje ruku. „Ráda tě poznávám, Asmon.“

Asmon trochu zmateně odpovídá: „Já tebe taky Ar – Ari..“

„Arkki,“ upřesní s úsměvem. Asmon se cítí trochu trapně a jen opětuje trochu hloupý úsměv.

„Tak jo, Onneku, dost těch keců okolo a řekni už konečně, co jste se dozvěděli,“ štekne Inereo.

Onnekas se na chvíli zamyslí a potom začne. „Bohužel nemáme moc zpráv o Odiových předešlých aktivitách, ale víme, že byl unesen ještě jeden dračí bojovník před Kyrgem. To, co chci říct a co je důležité, je, že jeho síla byla od paloiského draka, ohnivá. Stejně jako Kyrga, stejně jako tvoje, Asmon. Myslím, že v tom případě bude další útok plánován na tebe.“

„Už se stalo,“ odpověděla Asmon nepříjemným tónem.

Onnekas se zarazil a sklonil hlavu. „To, to je mi opravdu líto.“ A na chvíli se všichni odmlčeli. Asmon opět začaly slzet oči, ale snažila se to vsí silou zadržet.

„No, to, co jsem chtěl původně říct, bylo, že já jsem vesiiský drak, tudíž vodní element. A tady Arkki má navíc ještě sílu větru, žádný oheň. Takže se domníváme, že Odios se snaží vybudovat armádu s destruktivní ohnivou silou a nyní získává sílu pro své poddané.“

„Ohnivá síla je jedna z nejinvazivnějších a nejagresivnějších. Je to nebezpečné zjištění, ale všechna fakta k tomu bohužel směřují,“ konstatuje Inereo.

„Proč se o to ale zajímáme my? Musí o tom přece vědět annderská jednotka. Proč to neřeší?“ nechápe Asmon, kam debata směřuje.

„Lidem všechno trvá, kdyby se nikdy nepletli do dračích záležitostí, tahle situace nemusela vůbec nastat. Stali jste se jen snadnou prolomitelnou bránou k dračí síle,“ začal opět se svou záští Inereo. Celá oblast se najednou ponořila do znepokojujícího ticha. Nikdo neměl odvahu ani chuť oponovat a vysvětlovat své pohledy na věc. Vysvětlovat znovu Auriovu vůli, které si byl i sám Inereo moc dobře vědom.

„Dobře tedy. Je tam, kde si myslíme, že je?“ zeptal se Inereo.

„Ano,“ odvětil tajemně Onnekas. Asmon byla stále zmatená a zahlcená informacemi, které pro ni byly zcela nové a nechápala, proč se o tom dozvídá až teď. Ale Arkki už opět seděla na modrém, hladkém hřbetu a ve tváři měla najednou vážný výraz. Nebylo už víc času na přemýšlení. „Naskoč,“ řekla Fynifa rázně a Asmon rychle vyskočila mezi křídla. Inereo se postavil před dvojice, čelem k nim a dával poslední instrukce. Poté, co opustí Zemi Oblaků, jejich řeč bude navzájem opět nesrozumitelná. „Odios se ukrývá uvnitř v jeskyni pod Bílým Vrchem. Komplikace je v tom, že budeme muset projít Jeskyní Nemrtvých Hlasů. Je to Odiova past vytvořená opět za pomoci síly taivaských draků. Velice složitý a propracovaný mechanismus založený na zemřelých přízracích. Jsou to duše lidí, kteří přišli o život v jeskyni, duše dávno mrtvých lovců draků, duše různých stvůr a různých nepřátel. Jsou tam spoutány a jejich hlasy, vraždí každého, kdo vstoupí. Naštěstí existuje způsob, jak s nimi bojovat. Hlasy působí na mysl, jako Odiův pohled. Musíte všemu

odolat a nezačít panikařit. Když se tak stane, duše se uvolní, zabijí vás, navždy spoutají a stanete se součástí této zákeřné hry. Zároveň musíte být ve střehu, protože některé se mohou zhmotnit a jediný způsob, jak je zahnat a zachránit si život, je potom fyzický útok. Až projdeme tím chaosem, dojdeme do středu Bílého Vrchu a setkáme se s Odiem. Musíme ho zabít za každou cenu, i kdybychom se měli obětovat všichni, je vám to všem jasné?! Naše výhoda bude v tom, že v jeskyních je omezený prostor a bude mít u sebe jen pár stráží v podobě mutantních vlků nebo dalších vlkodlaků. Bylo by a bude těžké porazit celou jeho armádu, kterou buduje, ale bez jejich vůdce to bude snazší. A proto je tento úkol tak důležitý a už nemůžeme na nic čekat,“ říká velmi důrazně Inereo. Všichni přikývnu, i když je svírá strach a nervozita. „Věřím, ve vaši sílu,“ řekne potichu Inereo a nikdo si není jistý tím, co právě slyšel. Inereo se otočí, rozevře svá obrovská, velkolepá, blanitá křídla a skočí střemhlav dolů. Stále zaskočené dvojice jeho posledními slovy ho s důvěrou a odhodláním následují.